

Proost ouwe!

Ruim vierduizend
studenten doen deze
week mee aan de El Cid.
Wat staat hen allemaal
te wachten in Leiden?

Er gaat een nieuwe virtuele munt rond onder studenten: de “anytimer”. Mare onderzocht deze nieuwe vorm van valuta die behalve tot dronkenschap ook kan leiden tot brandwonden of seks in een UB-wc. ‘Dit is goed zaken doen!’

DOOR PIM BAKX

Pieter-Paul en zijn clubgenoot Erik lopen om vier uur 's nachts langs de Oude Singel als Erik een geniale ingeving krijgt: 'Hee ouwe, als jij nu de gracht in springt, krijg je twee anytimers op mij.' Pieter-Paul, die toch al niet goed meer uit zijn woorden komt, kijkt zijn clubgenoot aan, trekt zonder iets te zeggen al zijn kleren uit, en springt poedelnaakt het ijskoude water in.

PLONS.

De volgende ochtend kan Erik zich maar weinig herinneren van het voorval, totdat Pieter-Paul hem videobelt: 'Je weet het al hè. Trek die anytimers maar.' Erik loopt met veel tegenzin in zijn badjas naar de fusiekoelkast, pakt twee bier-tjes, schuift er twee rietjes in en drinkt beide flesjes achter elkaar in één keer leeg, terwijl Pieter-Paul aan de andere kant van de lijn toekijkt.

Zo gaat dat in de wereld van deze nieuwe studentervaluta. Anytimers zijn de hoop voor schrale studenten en mislukte cryptobeleggers: fiets vijf keer naakt heen en weer over de Breestraat, laat jezelf tot bloedens toe verminken of drink een beker gruis uit het doucheputje en voor je het weet stik je van virtueel geld. Mare ging langs bij verschillende studentenhuizen om grip te krijgen op het fenomeen dat in gestaag tempo de euro aan het overnemen is.

Niels de Brabander (24), student geschiedenis en politologie en eveneens nestor (huisoudste) van Het Poepelpaleis neemt als eerste het woord in de fusie, waar de vijf huisgenoten bij elkaar zijn gekomen om het begrip *anytime* uit de doeken te doen.

'Het is een soort weddenschap die je aangaat met iemand anders. Je laat iemand iets doen en in ruil daarvoor heeft die persoon het recht om jou op elk willekeurig moment een biertje te laten drinken.'

Zijn huisgenoot Tijmen Troost (biologie, 20) corrigeert: 'Te adten.'

Arie Kruijer (tussenjaar, 22): 'In principe mag je hem geven wanneer je wilt, rekening houdend met het feit dat je hem terug kan krijgen.'

Rechtenstudent Jasper Hoekzema (20): 'Dat is natuurlijk het mooiste. Als je er allebei een "op" elkaar hebt, want dan kan hij altijd *backfire*.'

'Het is een soort machtsspel', aldus de 22-jarige Ruben (die niet met zijn achternaam in de krant wil). 'Want je weet wat je terug kan verwachten.'

Het principe achter de anytimer lijkt dus relatief eenvoudig. Opdrachtgevers kunnen iemand anders "anytime" een biertje laten adten, en als ze de opvoering niet in levenden lijve kunnen aanschouwen, voldoet een (video)belletje.

Toch komt er veel meer bij kijken, weet communicatiestudent Niels Heeman (23) van Huize in den Vrolycke Schuyver (dvs). 'Het is een soort handelswaar. Je probeert voor jezelf het beste uit de deal te halen.' Het gaat dus niet alleen om het drinken, maar ook om het onderhandelen. Een dispuutsgeenoot van Heeman liet recentelijk nog een oorbel schieten voor 24 anytimers. Voor die hoeveelheid had hij het zelf nooit gedaan, zegt hij. 'Enerzijds wil je meer any's krijgen dan dat iets eigenlijk waard is, anderzijds probeer je minder any's weg te geven.'

Toen er een filmpje rondging in Leiden van een Augustijn die een beker kots uit de pisbakken schepte en vervolgens opdrook, waren veel studenten in shock. Niet omdat het zo intens smerig was, maar vanwege de schamele beloning: 'Dat hij dat doet... voor maar zestien anytimers!'

Studenten hebben er alles voor over om het anytimer-saldo omhoog te krikken: ze springen de gracht in als het vijf graden vriest, hebben seks op een openbare plek of adten een liter bier in een propvolle UB-zaal. De moraal aan het verhaal: alles heeft een prijs.

In appgroepen van dispuuten doet het volgende tafereel zich regelmatig voor. Als iemand oppert: 'Hoeveel any's als ik Manneken Pis donkergroen verf?' begint de rest gretig te

bieden. Het bericht wordt door middel van kopiëren/plakken met namen en aantallen ondertekend, totdat het aanbod hoog genoeg is. De daad wordt uitgevoerd en de anytimers genoteerd, vaak via de eigen notitie-app. Troost kan zich zijn slechte en goede deals nog herinneren. 'Ik heb een keer een pan bier ge-adt voor tien any's. Achteraf dacht ik: dat smaakt wel raar. Wat bleek: mensen hadden allemaal hun as erin gedaan.' Maar dat was niet wat hem dwarszat. 'Toen ik naar huis ging, heeft iemand anders het nog een keer gedaan voor twintig. Kut, denk je dan, ik had beter moeten onderhandelen.'

Een deal waar hij wél trots op was: 'Ik heb ooit een heel natte, zompige Buggle die in de gootsteen lag opgegeten voor vijf any's. Dat is goed zakendoen!' De jongens van Het Poepelpaleis hebben een heus anytime-rooster boven op de keukenkastjes geplakt, waar nauwkeurig wordt bijgehouden wie allemaal op wie een anytimer heeft. Er is een speciaal rijtje gereserveerd voor de "huisany's" voor degenen die hun huistaken niet uitvoeren,

legt Kruijer uit: 'In mijn geval is dat de vis verschonen.' Ruben kijkt om naar het aquarium, dat donkergroen kleurt. 'Zoals nu dus: we kunnen wel even een demonstratie geven.' Zo zijn er dus zelfs manieren om anytimers op elkaar te krijgen, zonder daarbij te onderhandelen. Bij Vliet3, waar de 22-jarige rechten- en economiestudent Max Brood met 30 andere huisgenoten woont, krijgen medebewoners een any op iemand, als die persoon doorverhuist naar hun verdieping. Heeman doet met zijn huisgenoten bij DVS iets vergelijkbaars met nieuwe huisgenoten, op de hospiteeravond zelf. 'Heel het huis krijgt in het begin één any op je. Dat lijkt veel, maar vaak wordt de helft al meteen ingezet op de avond zelf en nog een kwart de volgende ochtend. Dan houd je er uiteindelijk maar iets van vijf over.' Hoe wetteloos de onderlinge handel ook lijkt, er zijn wel degelijk fatsoensregels, stelt Brood gerust. 'Je gaat bijvoorbeeld niet een anytimer inzetten als iemand nog moet rijden.' Er is altijd wel ruimte voor discussie, maar 'zomaar weigeren kan niet', zegt hij. 'Dan verdubbelt ie.' Er wor-

den zelfs 'allianties gevormd' op avonden waarbij er met het huis gedronken wordt. 'Dan kijk je samen hoeveel any's je op een bepaald persoon hebt en dan kun je er bijvoorbeeld 12 of 24 in één keer uitdelen. Dat noem je dan "any halve krat" of "any krat". Dan zorg je dat een persoon de hele avond moet kratzitten.' Wie dan dapper genoeg is om te besluiten niet meer mee te drinken, kan zich uitkopen... voor extra anytimers. Een anytimer kan dus ook een laatste strohalm zijn om jezelf uit vervelende situaties te redden. Dat geldt zeker voor een ander breed ingeburgerd drankritueel, het zogeheten 'velletje'. Heeman legt uit: 'Als je een glas kapot laat vallen, moet je op een kratje gaan staan met een velletje wc-papier tussen je billen dat wordt aangestoken. Je mag het papierje pas wegslaan als je een biertje hebt leeggedronken.' Er zijn echter verzachtende omstandigheden: slachtoffers mogen zelf bepalen hoe ze het papier scheuren. Heeman: 'Ik scheur het liefst lange dunne repen, dan heb je meer tijd, tenzij de vlam ineens omhoogschiet.' Brood: 'In principe

gaat het nooit mis. Als je het biertje echt niet op krijgt, sla je papierje alsnog weg. Dan zeurt de rest even maar dat waait vanzelf over.' Meestal dan, want met een hospitant liep het slecht af. 'Die was nét ingestemd en durfde het velletje natuurlijk niet weg te slaan. Maar omdat hij niet zo goed kon adten, heeft hij een aantal weken met een brandwond op zijn anus rondgelopen.' Brood wil maar zeggen: een afkopsom in anytimers had in zo'n geval uitkomst kunnen bieden. 'Vooral chicks doen liever niet een velletje', weet hij. Zoals dat hoort bij nieuwe financiële markten is de wisselkoers uitermate grillig en schieten nieuwe varianten als paddenstoelen uit de grond. Kruijers persoonlijke favoriet is de "any douche": 'Als je die goed timet, is het echt heel naar. Je moet dan naar huis, douchen in je eigen douche, en weer terug.' Tot zijn grote opluchting is de "any-Terschelling" - waarbij het slachtoffer per trein en veerboot op en neer naar het Waddeneiland moet reizen - nog aan hem voorbijgegaan. Voorlopig dan.

Wisselkoers: seks en geweld

Gevraagd naar de wildste ervaringen op het gebied van anytimers, bleek het voor veel studenten op eens lastig om herinneringen naar boven te halen. In een poging de wisselkoers toch enigszins in kaart te brengen hield Mare een anonieme enquête. Waar een respondent voor slechts één anytimer al 'de troep uit de gootsteen eet', wordt de ander pas voor twee verleid om 'boodschappen te halen terwijl iemand brak is'. Voor datzelfde aantal gaan anderen al over tot sadisme zoals 'een bierdopje tot bloedens toe in iemands hand drukken'. De drempel voor seks is relatief laag. Een student geeft haar dispuutsgeenootje twee anytimers als het haar lukt om 'met de gitarist van de band die speelde die avond te naaien'. Er worden drie anytimers beloofd voor 'naaien in de UB-wc'. Voor 'aankloppen bij een huisgenoot van het andere geslacht en geslachtsdeel laten zien' zijn drie anytimers te verdienen. Pas bij grotere aantallen gebeuren de serieuzere dingen: voor veertien anytimers zet iemand 'een tattoo die ik liever niet aan mijn moeder laat zien'. Het 'drinken van voetwater' (wat dat ook moge zijn) kost twintig stuks, voor 28 is iemand bereid tot 'scheren wenkbrauw'.

Alles voor een anytimer

‘Mijn bed ruikt nu naar Smirnoff Ice, maar fuck it’

DOOR EMIEL BEINEMA
FOTO MARC DE HAAN

Huis: ‘Huize Louter Liefde’
Kamer: 15m²
Huur: €390
Bewoners: 10

Je hebt hier veel boeken. Zit daar een systeem in?

‘Dat had ik, volgens mij. Even kijken. Ik heb ze wel een beetje op schrijver staan. En een rijtje biografieën. Filosofie staat hier links, Nederlandse schrijvers daar rechts.’

‘Het overgrote deel is ongeopend, hoor. Ten tijde van corona, toen je amper dingen mocht, ging ik vaak naar de kringloop. Toen had ik echt een soort boek-

koop-waan. Dan ligt daar zo’n boekje voor vijftig cent. Ga ik het ooit lezen? De komende dertig jaar waarschijnlijk niet, maar het is leuk om te hebben. En dan heb ik ze maar alvast staan.’

En ze komen van pas om je bed overeind te houden?

‘Dat is puur praktisch, ja. Ik heb mijn bed in mijn eentje in elkaar gezet nadat hij al een paar keer uit elkaar was geweest. Het bed was dus al gammal en ik ben ook nog een paar onderdelen vergeten. Toen ben ik er een keer doorheen gezakt. Als snelle oplossing heb ik er wat boeken onder geknald. Dat bleek te wer-

ken, dus dat houd ik lekker zo. Dan heb ik ook weer ruimte voor een paar nieuwe boeken.’

Je hebt hier nog meer oude dingen verzameld, is dat een hobby?

‘Ach, ik weet het niet... Nou ja, die grammofoon is wel een dingetje, en mijn typemachine. Ik ben soms een boomer, maar net zo goed een guppy van 16. Mijn gemiddelde leeftijd is echt wel 23, maar soms ben ik even 46 en de andere keer 12. Een beetje hormonaal, bronstig gedrag kan ik soms hebben, alsof je op je twaalfde net hebt ontdekt hoe het allemaal werkt. Maar op andere momenten ben ik een heel boomerige, chagrijnige jongen die een Zweeds puzzeltje maakt. Ook lekker.’

‘Voor mijn huisgenoten ben ik het irritante broertje. Daar zijn ze nog niet vanaf sinds ze uit huis zijn. Ik kan echt een klier zijn, op een speelse manier. Het is heerlijk om de grenzen op te zoeken, en op te rekken. Ik heb gelukkig de balans kunnen vinden, dus ze mogen me wel. We hebben een huismother en een huisvader en ik ben het huisbroertje. Dat is een heerlijke rol om op me te nemen.’

Is dat waarom je tafel vol Smirnoff Ice staat?

‘Dat is voor onze Ice-driedaagse, een huistraditie. Eens per jaar krijgt iedereen tien flesjes om te verstopten. Het zijn schappelijke maten: niet elke keer 75 centiliter, dat is een beetje te veel van het goede. Deze zijn slechter voor je tanden dan voor je lever.’

‘De mooiste Ice-jes worden pas veel later gevonden. Vorig jaar was een huisgenote begonnen met boksen. Ze had handschoenen gekocht en was twee keer geweest. Een andere huisgenoot twijfelde of ze het zou blijven doen en verstopte een fles in een handschoen. Die ontdekte ze pas na een half jaar, toen ze ging verhuizen.’

‘Gisteren gooide ik die flesjes iets te hard op mijn bed en stootte er een kapot. Nu ruikt die hoek een beetje zoetig. Ik had het net die dag verschoond, dus ik dacht: fuck it, ik laat het lekker. Wat niet weet, wat niet deert.’

COLUMN | MAIA DE QUAY

Dankzij Duwo bleef onze voordeur drie jaar lang kapot

Of ik nu schrijf over de ‘pechgeneratie’, inflatiegevoelige courgettes of de wanhopige woningmarkt, de Bflickerde Student blijkt een terugkomend leidmotief.

Zo wil ik mij ook nu weer grievend uitlaten over falend beleid dat ons wederom op uitzonderlijke wijze benadeelt en bekend en gevreesd is bij velen: de handelingen van Stichting Duwo.

Een snelle Google-sessie leert dat ik niet de enige ben met die boodschap. Met een rating van 2,3 uit de 5 en reviews als ‘ik heb al 1,5 jaar geen warm water thuis’ en ‘ik slaap nog liever onder een brug’, is Duwo ook op het internet onsterfelijk.

De stichting is, zo staat er op de website, ‘gespecialiseerd in studentenhuysvesting’ en bezit meer dan 33.000 (!) studentenkamers.

Eén daarvan was de mijne, en ook ik was dus onderworpen aan de grillen van het

bedrijf dat ik liefkozend Firma Rat & Rover noem.

Ik woonde in een huis met twaalf anderen, in een complex met acht huizen en zo’n 150 studenten. Natuurlijk is het nogal een klus om alles perfect te regelen voor zoveel bewoners, maar zo matig als Duwo het wist te doen, is wel een column (of drie) waard. Het negeren van reparatieverzoeken, wanstaltig onderhoud met slecht materiaal en het in algemene zin behandelen van je huurders als uitschot – niks is Duwo te gek.

Van de drieënhalf jaar dat ik er woonde, was onze voordeur – je weet wel, dat ding dat de buitenlucht en vreemde mensen scheidt van de binnenkant van je huis – drie jaar kapot. Sterker nog, ondanks tientallen smeekbedes, wanhopige mails, constant geklaag en een *inbraak*, is de deur nog steeds niet gemaakt. Ongeveer één keer in de vier maanden (ofwel één keer per tien verzoeken) keek er iemand naar, werd er wat wd-40 in het slot gespoten en ons voor vluchtig vertrek nog even snel verteld dat we het zelf kapot hadden gemaakt. Jullie ook bedankt.

Iedereen die ontevredenheid liet blijken, werd onderbroken met een ‘ja maar julie...’-verhaal en gezeur over dat sTuDeNtEn Altijd aLLEs MoLLEn.

Allereerst lijkt het me niet heel waarschijnlijk dat we onze eigen voordeur expres elke dag slopen, en daarbij kan je het verhuren van een woning (en alles wat daarbij komt kijken) niet behandelen als een gevorderde ver-

sie van de quid pro quo-games. Het is gewoon niet oké om op een verzoek om een kapotte voordeur te repareren, te reageren met ‘eerst moeten de gangen leger’ of ‘ja maar dan wil iedereen in het complex een nieuwe’. Vloeren die bol staan van het vocht, waterschimmel die al jaren vastzit in de oude douchecabines die niet worden vervangen (‘dat moeten jullie zelf schoonmaken’), verwarmingen die in de winter begrensd zijn of helemaal niet werken: Duwo vindt het allemaal wel prima.

Wat ze echter niet prima vinden, is troep en de losse banken die buiten ons complex rondzweven. Daar heb ik weinig tegenin te brengen, behalve dan dat alle goede oplossingen van bewoners (zet buiten vuilnisbakken neer, geef ons een peukentegel of -paal en zet in de grond verzonken picknickbanken en -tafels neer) jarenlang in de wind zijn geslagen en altijd afhankelijk werden van nieuwe voorwaarden zoals geen schoenen in de gang of geen kapstokken aan de muren. Volgt u het nog?

Toen Duwo mailde dat de servicekosten met 80 euro per maand omhoog gingen in verband met de stijgende energieprijzen, knalden mijn huisgenoten er nog maar een reparatieverzoekje uit. Wellicht hoeft de deur dan niet de gehele aankomende winter open te blijven staan.

Ook ik was onderworpen aan de gruwelijke grillen van de Firma Rat & Rover